

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/63/2016
Identifikačné číslo spisu:	4010899919
Dátum vydania rozhodnutia:	17.10.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:4010899919.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. Y., bývajúceho v X., zastúpeného opatrovníčkou P. Y., bývajúcou v X., zastúpenou JUDr. Evou Borovskou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Štefánikova č. 7, proti žalovaným 1/ X. U., bývajúcemu v T., 3/ Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8 (ako právnej nástupkyne pôvodného žalovaného 2/), zastúpenej JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Nám. Biely Kríž č. 3, P.O.Box 39, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 12 C 62/1995, o dovolaní žalobcu a o dovolaní žalovanej 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014 spolu s opravným uznesením zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014 a rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 27. mája 2010 č. k. 12 C 62/95-341 v časti úrazovej renty od 1. januára 2004 s príslušenstvom z r u š u j e a v tejto časti konanie z a s t a v u j e . Po právoplatnosti tohto uznesenia vec bude postúpená Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8.

Dovolanie žalobcu proti výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014, ktorým pripustil späťvzatie žaloby v časti zaplattenia sumy 5 016 €, zrušil rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 27. mája 2010 č. k. 12 C 62/95-341 a konanie zastavil, o d m i e t a .

Rozsudok Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014 spolu s opravným uznesením zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014 vo zvyšnej napadnutej časti z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súde v Nitre na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému 1/ náhrady škody z ublíženia na zdraví pozostávajúcej z odškodnenia bolestného 2110 bodov, náhrady za stratu na zárobku počas trvania práceneschopnosti, náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti a vecnej škody, celkom vo výške 918 894 Sk. Po viacnásobnej zmene žalobného petitu a okruhu žalovaných, ktoré zmeny súd pripustil naposledy uznesením z 10. mája 2010 (viď č. 1. 319 spisu), žalobca žiadal zaviazať žalovaných 1/ a 3/ zaplatiť 31 656,23 € a od 1. júna 2010 uhrádzať mu stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti - úrazovú rentu vo výške 221,25 € mesačne vždy do 15-teho dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca a

túto sumu upravovať - zvyšovať o sumu zvýšenia dôchodkových dávok podľa príslušných právnych predpisov a ďalej zaplatiť mu úroky z omeškania zo súm a vo výške uvedenej vo vyjadrení k uplatneným nárokom a v rozšírení žaloby z 27. apríla 2010 (č. l. 309-313) s tým, že plnením jedného zo žalovaných zanikne v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Uznesením z 27. januára 2010 č. k. 12 C 62/95-294 súd konanie voči žalovanému 2/ prerušil. Na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 13. decembra 2011 č. k. K 97/2005-340 došlo k zrušeniu konkurzu na majetok úpadcu (žalovaný 2/) po splnení rozvrhového konania a správkyňa H. U. bola pozbavená funkcie správcu konkurznej podstaty. K zániku žalovaného 2/ došlo výmazom dňa 18. marca 2014.

2. Okresný súd Nové Zámky rozsudkom z 27. mája 2010 č. k. 12 C 62/95-341 žalovanému 1/ a 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 29 945 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a od 1. júna 2010 uložil povinnosť uhrádzať žalobcovi stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti - úrazovú rentu v sume 221,25 € mesačne, vždy do 15-teho dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca a túto sumu ďalej upravovať o sumu zvýšenia dôchodkových dávok podľa príslušných právnych predpisov s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Ďalej žalovaný 1 / a 3 / uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi ročné úroky z omeškania v o výške z o súm uvedených (špecifikovaných) vo výroku rozhodnutia s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. V ostávajúcej časti súd žalobu zamietol. Pokiaľ ide o trovy konania súd vyslovil, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodol tak po zistení, že v dôsledku zranenia žalobcu, ktoré mu 4. júna 1994 spôsobil žalovaný 1/, a ktoré bolo aj pracovným úrazom, za škodu zodpovedá podľa § 420 Občianskeho zákonníka v rozsahu uvedenom v § 447 Občianskeho zákonníka (v znení platnom v čase úrazu) aj žalovaný 2/ (Strojová a traktorová stanica, š.p. v likvidácii, Rovinka, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného 2/ Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava) podľa § 190 Zákonníka práce v rozsahu uvedenom v § 195 ods. 1 Zákonníka práce a žalovaná 3/ (Sociálna poisťovňa podľa § 1, § 2 vyhl. č. 280/1993 a § 272 ods. 1, 9 zák. č. 461/2003 Z.z.). Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že priznaná náhrada škody pozostáva z odškodnenia bolestného (910 bodov) a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (1650 bodov) celkom vo výške 38 400 Sk, pôvodný žalovaný 2/, zamestnávateľ, žalobcovi vyplatil 24 825 Sk, nevyplatený rozdiel predstavuje 13 575 Sk, t. j. 450,60 €, náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti za obdobie od 4. júna 1994 do 3. apríla 1995 vo výške 6 319 Sk, t. j. 209,75 € (rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu pred vznikom a vyplatenými nemocenskými dávkami) a náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti v sume 29 284,78 €. Vo zvyšku žalobu zamietol.

3. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala odvolanie žalovaná 3/. Krajský súd v Nitre rozsudkom z 28. septembra 2011 sp. zn. 25 Co 171/2010 (č. l. 409 spisu) zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa žalovanej 3/ tak, že žalobu voči nej zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie. Zároveň konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie zostáva v ostatnej časti nedotknutý.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcu uznesením zo 6. marca 2014 sp. zn. 3 Cdo 75/2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre z 28. septembra 2011 sp. zn. 25 Co 171/2010 (č. l. 409 spisu) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zrušenie napadnutého rozhodnutia odôvodnil tým, že zamietnutie žaloby vo vzťahu k žalovanej 3/ Sociálnej poisťovni z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie v danej veci nemožno považovať za správne. V odôvodnení tohto rozhodnutia podal podrobný výklad a zmeny v poistení zodpovednosti z a škodu na zdraví spôsobenú pracovným úrazom a chorobou z povolania odôvodňujúci pasívnu legitimáciu žalovanej 3/ v posudzovanej veci.

4.1. Podľa právnej úpravy platnej do 31.12.2003 nárok na náhradu škody pri pracovnom úraze bol nárokom vyplývajúcim z pracovnoprávneho vzťahu upraveného Zákonníkom práce (zákonom č. 65/1965 Zb., resp. zákonom č. 311/2011 Z.z.). V zmysle § 205d ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce boli zamestnávateľia zamestnávajúci aspoň jedného zamestnanca pre prípad svojej zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze alebo chorobe z povolania zákonne poistení v úrazovej poisťovni, ktorou bola Slovenská poisťovňa, a.s. Neskôr zákonom č. 274/1994 Z.z. o sociálnom poistení prešiel výkon poistenia zodpovednosti za škodu na zdraví spôsobenej pracovným úrazom a chorobou z povolania zo Slovenskej poisťovne, a.s., na Sociálnu poisťovňu od 1. apríla 2002 (§ 51e ods. 1 zákona). Dňom 1. januára 2004 bol zákon č. 274/1994 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 274/1994 Z.z.“) zrušený zákonom č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“), ktorý zrušil, okrem iných, aj dovtedy platné ustanovenia § 198 ods. 1 písm. a/ až c/ a §

199 až § 213 Zákonníka práce. Zákonné poistenie zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a pri chorobe z povolania bolo týmto zákonom nahradené úrazovým poistením. Úrazové poistenie, ako poistenie pre prípad poškodenia zdravia alebo úmrtia v dôsledku pracovného úrazu, služobného úrazu a choroby z povolania, bolo upravené ako súčasť systému sociálneho poistenia. Podľa § 17 ods. 1 tohto zákona nárok na úrazové dávky z úrazového poistenia zamestnávateľa má jeho zamestnanec po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom. Zároveň bol týmto zákonom nahradený dovtedajší systém odškodňovania pracovných úrazov a chorôb z povolania systémom úrazového poistenia (pri ktorom v prípadoch zodpovednosti zamestnávateľa za poškodenie zdravia alebo úmrtie v dôsledku pracovného úrazu a choroby z povolania vzniká zamestnancovi alebo inej oprávnenej osobe nárok na úrazové dávky pri splnení podmienok podľa tohto zákona). Plnenia vyplývajúce pôvodne z nárokov na náhradu škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, s výnimkou nároku na náhradu vecnej škody, sa stali plneniami vyplývajúcimi z nárokov na dávky úrazového poistenia (úrazové dávky). Na výkon sociálneho poistenia bola zriadená Sociálna poisťovňa, ktorá toto poistenie vykonáva nielen tým, že o týchto dávkach rozhoduje, ale je tiež orgánom, ktorý tieto dávky aj poskytuje, z čoho vyplýva, že Sociálna poisťovňa a nie zamestnávateľ poškodeného, je tým subjektom, ktorý v prípade priznania dávky poškodenej osobe túto uhrádza, a je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, t. j. vecne legitimovaným subjektom na strane žalovanej, ktorý má podľa zákona povinnosť úrazovú dávku poskytnúť a nie osoba, ktorá je povinná platiť poistenie na úrazové poistenie. Najvyšší súd zároveň správne uviedol, že na povahu právneho vzťahu vyplývajúceho z hmotného práva nemá žiaden vplyv to, ak zákon stanoví, že rozhodovanie o niektorom konkrétnom nároku zverí do právomoci iného orgánu, ktorý inak nie je kompetentný rozhodovať o právach a povinnostiach vyplývajúcich z tohto právneho vzťahu. So zreteľom na uvedené nie je dôvodná námietka žalobcu, že týmto rozhodnutím bola vyriešená aj otázka právomoci súdu rozhodovať o celom uplatnenom nároku žalobcu.

5. Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovanej 3/ rozsudkom zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Nitre zo 17. júna 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014 rozhodol tak, že: I. pripustil čiastočné späťvzatie žaloby v časti 5 016 €, rozsudok súdu prvej inštancie z 27. mája 2010 č. k. 12 C 62/95-341 v tejto časti zrušil a konanie o tejto sume zastavil, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej 3/ tak, že 1. žalovanej 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 450,60 €, 2. náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti žalobcu vo výške 209,75 €, 3. náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti za obdobie od 4. apríla 1995 do 31. decembra 2003 a úrazovú rentu za obdobie od 1. januára 2004 do 15. júna 2015 mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vo výške podľa špecifikácie uvedenej vo výroku rozsudku, 4. žalovanej 3/ uložil povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške podľa špecifikácie uvedenej v tabuľke vo výroku rozhodnutia, 5. zroční nezaplatený dlh žalovanej 3/ pozostávajúci z nárokov uvedených pod bodmi 1. až 3. výroku rozsudku za obdobie do 30. júna 2015 určil sumou 37 194,57 € (podľa opravného uznesenia), ktorú sumu uložil žalovanej 3/ zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd určil, že plnením jedného zo žalovaných (žalovaného 1/ X. U. a žalovanej 3/ Sociálnej poisťovne Bratislava) zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Zároveň vyslovil, že rozsudok súdu prvej inštancie z 27. mája 2010 č. k. 12 C 62/95-341 v ostatných častiach týkajúcich sa žalovaného 1/ X. U. zostáva nezmenený; II. odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie z 26. marca 2015 č. k. 12 C 62/95-549 v časti týkajúcej sa trov konania účastníkov tak, že účastníci - žalobca ako aj žalovaný 2/ a vedľajší účastník na strane žalovaného 2/ nemajú voči sebe právo na náhradu trov konania. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia. Podľa jeho názoru sporným bol nárok na náhradu straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti žalobcu od 5. apríla 1995 do budúcnosti, ako rozdiel medzi priemerným zárobkom žalobcu dosahovaným pred úrazom s pripočítaním prípadného invalidného alebo čiastočne invalidného dôchodku. Pokiaľ ide o valorizáciu priemerného zárobku, účastníci zastávali odlišné stanoviská; žalobca bol toho názoru, že sa má v každom ďalšom období valorizovať priemerný zárobok už dovtedy valorizovaný a z tohto sa má odpočítať iba základná výška invalidného dôchodku 1 984 Sk a nie celý dôchodok. Podľa žalovanej 3/ sa má valorizovať vždy iba základný priemerný zárobok (vypočítaný pôvodne jej právnou predchodkyňou - Slovenskou poisťovňou) vo výške 5 065 Sk a z tejto sumy sa odpočíta invalidný dôchodok vo výške 2 229 Sk (po jeho zvýšení so započítaním 1. pracovnej kategórie). Odvolací súd vychádzal pri valorizácii priemerného zárobku zo zákona č. 320/1993 Z.z. o

úprave náhrady straty na zárobku po skončení práceneschopnosti vzniknutej úrazom účinného od 1.1.1994 (ďalej len „zákon č. 320/1993 Z.z.“) a z Opatrení Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR, vydávanými na základe zmocňovacieho ustanovenia § 1 ods. 2 tohto zákona (Opatrenia č. 151/96 Z.z., č. 98/1997 Z.z., č. 120/1998 Z.z., č. 125/1999 Z.z., č. 235/2001 Z.z., č. 340/2002 Z.z., č. 199/2003 Z.z.) a valorizoval vždy už valorizovaný priemerný zárobok. Rozhodnutie odôvodnil tým, že „takýto postup zodpovedá duchu a účelu zákona, ktorý reagoval na zmeny vo vývoji mzdovej úrovne a každoročne sa upravuje na základe údajov Štatistického úradu SR“. Pokiaľ ide o výšku invalidného dôchodku, ktorý sa odpočítava od priemerného zárobku pre účely výpočtu náhrady straty na zárobku odvolací súd zaujal stanovisko, že od 4. apríla 1995 treba odpočítať od priemerného zárobku, resp. neskôr valorizovaného priemerného zárobku invalidný dôchodok vo výške 2 229 Sk lebo ide o dôchodok vypočítaný so zvýšením z 1.AA pracovnú kategóriu a nejedná sa o také zvýšenie, kedy sa naň neprihliada. Zároveň dodal, že invalidný dôchodok v tejto výške sa odpočítaval iba v období od 4. apríla 1995 do 31. marca 2002, lebo po účinnosti nového Zákonníka práce sa odpočítava už celý aktuálny reálny invalidný dôchodok. Dňom účinnosti zákona č. 461/2003 Z.z. od 1. januára 2004 sa pretransformovala náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti na úrazovú rentu a od 1. januára 2004 sa už valorizovala samotná úrazová renta všeobecne záväzným právnym predpisom.

5.1. Pokiaľ ide o právomoc súdu prejednať a rozhodnúť tento spor, súd odkázal na stanovisko vyslovené v zrušujúcom uznesení NS SR z 6. marca 2014 sp. zn. 3 Cdo 75/2012, stanovisko občianskoprávného a správneho kolégia NS SR Cpj 9/2006 a najmä ustanovenia § 272 ods. 9 a 11 zákona č. 461/2003 Z.z.

5.2. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol podrobný výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti žalobcu od 4. apríla 1995 do 31. decembra 2003 a tiež výpočet úrazovej renty od 1. januára 2004, ktorá sa každoročne zvyšovala podľa zákonných úprav, ktorý je uvedený v tabuľke, ktorá je súčasťou výroku rozsudku odvolacieho súdu. Zročný dlh vyčíslil ako súčet nárokov priznaných žalobcovi uvedených vo výroku I. v bodoch 1. až 3. celkom vo výške podľa opravného uznesenia 45 673,62 € (450,60 + 209,75 + 45 013,27). Po odpočítaní čiastok už zaplatených Slovenskou poisťovňou a žalovaným 1/, zročný dlh určil podľa opravného uznesenia v o výške 37 194,57 €.

6. Žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo výroku (I.), ktorým odvolací súd pripustil späťvzatie žaloby v časti o 5 016 €, zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti a konanie zastavil, vo výroku II. bod 3., 4., 5. v časti rozsudku (?), v ktorej odvolací súd nerozhodol o zvyšku žalobcom uplatnených nárokov, ďalej o zvyšku uplatnených úrokov z omeškania a o úrazovej rente do budúcnosti a proti opravnému uzneseniu zo 17. júna 2015. Žiadal v napadnutých častiach rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že : a/ dovolací súd pripustí čiastočné späťvzatie žaloby voči žalovanej 3/ o sumu 5 016 € a v tejto časti konanie voči žalovanej 3/ zastaví, b/ žalovanej 3/ uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi 24 929,13 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a uloží jej povinnosť od 1. júna 2010 uhrádzať žalobcovi stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti - úrazovú rentu v sume 212,25 € mesačne vždy do 15-teho dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca a túto sumu ďalej upravovať o sumu zvýšenia dôchodkových dávok podľa príslušných právnych predpisov s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného, c/ „potvrdí“ rozsudok Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 12 C 62/95-341 z 27. mája 2010 v časti úrokov z omeškania. Dovolanie odôvodnil tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žalobca namietal, že odvolací súd pochybil, keď pripustil späťvzatie žaloby v časti o 5 016 € a konanie v tejto časti zastavil, pretože tento rozsudok bol voči žalovanému 1/ právoplatný a vykonateľný (ešte 16. júna 2010).

6.1. Dovolaťel' ďalej namietal, že odvolací súd v rozpore s § 195 ods. 1 Zákonníka práce (zákon č. 65/1965 Zb.) aj § 447 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri výpočte priemerného zárobku odpočítal nesprávne jeho invalidný dôchodok zvýšený podľa predpisov o sociálnom zabezpečení (podľa § 30 ods. 4, 5, 6 zák. č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení) vo výške 2 229 Sk a nie základný invalidný dôchodok dovolateľa vo výške 1 984 Sk. Súd preto pochybil, keď žalobcom stanovenú základnú výšku straty na zárobku v sume 3 052 Sk pri vzniku nároku neakceptoval, ale vychádzal zo základu 2 836 Sk aj so zvýšením za 1.AA pracovnú kategóriu. V dôsledku tohto postupu vznikol rozdiel v neprospech

žalobcu a súdom priznaná náhrada za stratu na zárobku je nižšia ako žalobca požadoval, pričom súd o zvyšku nároku nerozhodol.

6.2. Žalobca poukázal na to, že za škodu mu zodpovedá žalovaný 1/ a tiež aj jeho zamestnávateľ, pôvodne označený ako žalovaný 2/, a žalovaná 3/ i jej právna predchodkyňa (Slovenská poisťovňa), ktorá za pôvodného zamestnávateľa vysporiadava nároky, pričom existencia pracovnoprávného nároku nevylučuje, aby sa žalobca súčasne domáhal aj občianskoprávného nároku voči priamemu škodcovi - t. j. žalovanému 1/; žalobcovi pritom nárok nezaniká, ak prijme plnenie od jedného z nich, lebo ide o jeden nárok voči dvom zodpovedným subjektom a nejde tu o solidárny záväzok (viď rozsudok NS 1 Cz 85/79). Preto považuje za nesprávne rozhodnutie krajského súdu, ktorý vo výroku napadnutého rozsudku (v bode 5.) uviedol, že „plnením jedného z odporcov - odporcu 1/ X. U. a odporcu 3/ Sociálnej poisťovne Bratislava zaniká povinnosť druhého odporcu“, avšak v rozhodnutí postupuje tak, ako by išlo o dva samostatné nároky titulom straty na zárobku po skončení práceneschopnosti, jeden voči žalovanému 1/ a žalovanému 3/, čo vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku (viď str. 29), kde nesprávne uvádza, že „žalobca si uplatnil žalobou dva nároky, jeden voči žalovanému 1/ ako škodcovi zodpovednému podľa Občianskeho zákonníka a druhý voči zamestnávateľovi z pracovnoprávnej zodpovednosti podľa Zákonníka práce“. Toto tvrdenie je nesprávne, nakoľko žalobcovi titulom straty na zárobku počas PN, straty na zárobku po skončení PN, ako aj bolestného a SSU vznikol iba jeden nárok voči dvom zodpovedným subjektom.

6.3. Dovolateľ ďalej vytýkal odvolaciemu súdu, že odôvodnenie jeho rozhodnutia je zmätočné, nedostatočné a nezrozumiteľné, keďže odvolací súd nerozhodol o časti uplatnených nárokov a v časti, v ktorej sa domáhal, aby súd zaviazal žalovanú 3/ uhrádzať opakujúce sa dávky, ktoré sa stanú zročnými v budúcnosti, nerozhodol vôbec, pričom tento svoj postup ani neodôvodnil. Týmto postupom bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

6.4. Nesprávne právne posúdenie podľa dovolateľa spočíva aj v tom, že súd nesprávne rozhodol o výške úroku z omeškania priznaných náhrad za stratu za jednotlivé mesiace za celé obdobie omeškania, t. j. od 4. apríla 1995 do rozhodnutia súdu. V právnych vzťahoch, ktoré vznikli pred 1. januárom 2009 sa úrok z omeškania poskytuje vo výške, v akej patril k uvedenému dátumu. Tým, že krajský súd od 15. júla 2012 priznal úrok z omeškania nižší ako 9 %, rozhodol v rozpore s § 10a nariadenia č. 87/1995 Z.z.

6.5. Dovolateľ namietal správnosť výpočtu zročného dlhu, ktorý súd vyčíslil z nárokov uvedených pod bodom 1. - 3. výroku I. za obdobie do 30. júna 2015 vo výške 38 308,04 €, resp. vo výške podľa opravného uznesenia 37 194,57 €, pričom v odôvodnení rozsudku i opravného uznesenia uvádza, že dlh v čase vynesenia rozsudku, resp. opravného uznesenia predstavuje sumu 42 406,53 €, resp. 45 673,62 €, pričom od týchto súm odpočítal sumy, ktoré boli žalobcovi už uhradené v minulosti. Ak vyčíslený dlh ku dňu vynesenia rozsudku predstavoval sumu 42 406,53 €, resp. 45 673,62 €, tak potom odvolací súd nemohol od týchto súm odpočítavať čiastky uhradené žalobcovi pred vynesením rozsudku.

7. Žalovaná 3/ napadla rozsudok odvolacieho súdu v zmeňujúcom výroku I. v bode 3. pokiaľ ide o náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti za obdobie od 4. apríla 1995, v bode 4. tohto výroku pokiaľ ide o povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške podľa tabuľky vo výroku za obdobie od 15. júna 1995 do 15. júna 2015, v bode 5. tohto výroku pokiaľ ide o zročný nezaplatený dlh žalovanej 3/ z nárokov uvedených pod bodmi 1. až 3. zmeňujúceho výroku vo výške 38 308,04 € za obdobie do 30. júna 2015. Žiadala, aby dovolací súd v napadnutých výrokoch rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a v časti týkajúcej sa nároku na úrazovú rentu za obdobie od 1. januára 2004, aby rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie pre nedostatok právomoci súdu zrušil, konanie v tejto časti zastavil a vec postúpil na ďalšie konanie Sociálnej poisťovni.

7.1. Prípustnosť dovolania odôvodnila § 238 ods. 1 O.s.p. a § 237 ods. 1 písm. a/ a f/ O.s.p. Namietala, že súdy čiastočne rozhodovali o nároku žalobcu na úrazovú rentu, na rozhodovanie o ktorom nie je od 1. januára 2004 daná právomoc súdu. Od tohto obdobia žalovaná 3/ má výlučnú právomoc rozhodovať o tomto nároku a súd by mohol konať o tomto nároku iba v rámci správneho súdnictva podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na základe opravného prostriedku podaného žalobcom voči rozhodnutiu žalovanej 3/. K odňatiu jej možnosti konať došlo nedostatočným odôvodnením napadnutého rozhodnutia, z ktorého nie je zrejmé, či odvolací súd určil výšku náhrady za stratu na zárobku v brutto alebo netto čiastke, aj keď podľa odôvodnenia rozhodnutia sa možno len domnievať, že sa jedná o brutto sumu, ktorá ako náhrada straty na zárobku podliehala dani z príjmov podľa právnych predpisov platných

do 31. decembra 2003. V rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje akékoľvek odôvodnenie tejto podstatnej okolnosti pre rozhodnutie o tomto nároku.

7.2. Žalovaná 3/ v dovolaní namietala nesprávny postup odvolacieho súdu pri výpočte náhrady straty na zárobku, nie čo do základu ale čo do výšky za obdobie od 4. apríla 1995 do 31. decembra 2003 z dôvodu nesprávneho výpočtu priemerného zárobku pre účely výpočtu straty na zárobku. Trvala na tom, že v zmysle zákona č. 320/1993 Z.z. sa má pri výpočte náhrady straty na zárobku vychádzať vždy z pôvodného priemerného mesačného zárobku, ktorý sa má valorizovať tak, že sa jednotlivé valorizácie spočítavajú, čo uvádzala už aj v odvolaní zo 16. júna 2010. Odvolací súd si však osvojil právny názor žalobcu ohľadne valorizovania priemerného zárobku s odôvodnením, že „postup valorizácie z valorizovaného priemerného zárobku zodpovedá duchu a účelu zákona, ktorý reagoval na zmeny vo vývoji mzdovej úrovne a každoročne sa upravuje na základe údajov Štatistického úradu SR“. Napadnutý rozsudok je v tejto časti nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý. Odvolací súd tiež pochybil, keď rozhodol o určení výšky úrazovej renty k 1. januáru 2004 jednak v rozpore s § 272 ods. 3 a § 260 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. a hlavne rozhodol tak vo veci, ktorá nepatrí od účinnosti zákona č. 461/2003 Z.z. do právomoci súdu. Poukázala na zjednocujúce Stanovisko občianskoprávneho a správneho kolégia NS SR Cpj 9/2006, závery ktorého boli akceptované viacerými rozhodnutiami NS SR, osobitne v konaniach o kompetenčnom konflikte, napr. sp. zn. 8 Rks1/2006, 8 Rks 10/2007 a iné.

8. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej 3/ navrhol jej dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Opakovane vyjadril námietky k spôsobu valorizácie priemerného zárobku uvádzaného žalovanou 3/ a uviedol, že zákon č. 320/1993 Z.z. sa na neho nevzťahuje, pretože tento upravuje náhradu za stratu na zárobku len do roku 1993 a ani z tohto zákona nevyplyva tvrdenie žalovanej o spôsobe valorizácie. Námietku žalovanej, že z rozhodnutia nevyplyva, či súd vychádzal pri výpočte náhrady za stratu na zárobku z brutto alebo netto priemerného zárobku považuje za právne bezvýznamnú, pretože priemerný zárobok stanovený ku dňu vzniku škody nebol medzi účastníkmi sporný a žalovaná tieto skutočnosti v predchádzajúcom konaní nenamietala. Nesúhlasil s tvrdením žalovanej o nedostatku právomoci súdu konať a rozhodovať o úrazovej rente, pričom poukázal na zjednocujúcej stanovisko občianskoprávneho a správneho kolégia NS SR Cpj 9/2006 a novelizované znenie § 272 ods. 11 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 677/2006 Z.z. upravujúce právomoc súdu na konanie o nárokoch podľa ods. 9 a 10 tohto ustanovenia. Nesúhlasil ani s názorom žalovanej, že nárok na náhradu za stratu na zárobku podliehal k 31. decembru 2003 zdaneniu a pre určenie výšky úrazovej renty o d 1 . januára 2004 je relevantná náhrada za stratu na zárobku po odpočítaní dane z príjmu.

9. Žalovaná 3/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť. Súd pri vyčíslení zročného dlhu postupoval správne, ak odpočítal sumy, ktoré žalobcovi boli uhradené v minulosti, pretože v opačnom prípade by sa žalobca obohatil. Za nedôvodnú považovala aj námietku žalobcu, že súd nerozhodol o celej prejednávanej veci, keď nerozhodol o dávkach, ktoré sa stanú zročnými v budúcnosti. Súd rozhodol aj o dávkach, ktoré sa stanú zročnými v budúcnosti, nakoľko priznal žalobcovi úrazovú rentu od 1. januára 2015 mesačne v sume 240,44 €. Nejasné je dovolanie žalobcu aj v časti o úrokoch z omeškania, pretože žalobca neuvádza presne, v čom vidí nesprávnosť výpočtu úrokov z omeškania, v ktorej časti a ani aká má byť podľa jeho názoru správna výška úrokov z omeškania.

10. Dovolanie žalobcu aj dovolanie žalovanej 3/ bolo podané do 30. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolania podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalobca, zastúpený advokátkou (§ 429 ods. 1 CSP) a žalovaná 3/, na ktorú sa vzťahuje § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť a dôvodnosť ich dovolaní bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP).

12. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, uskutočnení dovolacieho prieskumu a vydaní (pre dovolateľa) priaznivého rozhodnutia.

12.1. Dovolanía podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky

dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)) ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)] vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

12.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

12.3. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 7.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

13. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, a k v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p.

13.1. Dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p.

13.2. Dovolanie žalobcu aj dovolanie žalovanej 3/ smerujúce proti zmeňujúcemu výroku napadnutého rozsudku v bodoch 3., 4. a 5. vyvolalo v danom prípade účinok, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 CSP) - dovolateľmi napadnuté rozhodnutie bolo preto možné (a tiež potrebné) podrobiť v týchto častiach meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

14. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (viď ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p.), aby aj ex offio posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré sú uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. a k tzv. inej vade v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Žalovaná 3/ namietala, že konanie je postihnuté procesnou vadou konania podľa § 237 ods. 1 písm. a/ a f/ O.s.p. a žalobca namietal, že je postihnuté procesnou vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Obaja dovolatelia namietali, že v konaní došlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že rozsudok v dovolaní napadnutých častiach je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

15. Vzhľadom na námietku žalovanej 3/, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p., dovolací súd najskôr skúmal, či vec patrí alebo nepatrí do právomoci súdu.

15.1. Právomoc sa všeobecne posudzuje ako oprávnenie určitého štátneho orgánu (v tomto prípade súdu) riešiť otázky, ktoré sú zákonom zverené do jeho kompetencie. Právomoc súdov vymedzuje ustanovenie § 7 Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 7 ods. 1 O.s.p. súdy v občianskom súdnom konaní prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. Podľa § 7 ods. 2 O.s.p. súdy v občianskom súdnom konaní preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány. V zmysle § 7 ods. 3 O.s.p. iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon.

15.2. Danosť súdnej právomoci je jednou z prvoradých procesných podmienok (§ 103 O.s.p.). Jej

splnenie skúma súd ex offio v každom štádiu konania a na každom stupni rozhodovania. Podľa § 104 ods. 1 druhá veta pred bodkočiarkou O.s.p., ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu.

15.3. Pre vyriešenie otázky, či konkrétna právna vec patrí do právomoci súdu, je vždy nevyhnutné zistenie, z ktorého právneho vzťahu žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, resp. nároky (predmet súdneho konania). Nároky zamestnanca vyplývajúce zo zodpovednosti zamestnávateľa z a škodu spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania prejednávali a rozhodovali súdy ako spory vyplývajúce z pracovnoprávneho vzťahu (§ 7 ods. 1 O.s.p.). Išlo o nároky na náhradu za stratu na zárobku alebo za stratu na dôchodku, za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, účelne vynaložené náklady spojené s liečením a vecnú škodu (§ 198 ods. 1 písm. a/ - d/ Zákonníka práce - zák. č. 311/2001 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2003, ďalej len „Zákonník práce“).

15.4. Zákomom č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon“) došlo k viacerým zmenám, ktoré sa okrem iného týkali aj oblasti právomoci súdov v týchto veciach. Z derogačného ustanovenia § 294 bod 27 zákona vyplýva, že (okrem iného) boli zrušené ustanovenia § 198 ods. 1 písm. a/ - c/, ako aj § 199 až § 213 Zákonníka práce. Jediným nárokom upraveným v Zákonníku práce z titulu pracovného úrazu alebo choroby z povolania zostala vecná škoda; ostatné nároky sú upravené v zákone, pričom nároku za stratu na zárobku alebo stratu na dôchodku zodpovedajú nároky na úrazový príplatok (§ 85 a nasl. zákona), resp. nárok na úrazovú rentu (§ 88 a nasl. zákona), nároku na náhradu nákladov na výživu pozostalých (§ 204 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce) zase zodpovedá nárok na pozostalostnú úrazovú rentu (§ 92 a nasl. zákona) a pod.

15.5. Od účinnosti novej právnej úpravy, t. j. od 1. januára 2004 o uvedených nárokoch (ako aj o ďalších úrazových dávkach uvedených v štvrtej hlave prvej časti zákona) rozhoduje Sociálna poisťovňa, ktorej právomoc na prejednanie a rozhodovanie v týchto veciach vyplýva z § 177, podľa ktorého na konanie vo veciach sociálneho poistenia sú vecne príslušné organizačné zložky Sociálnej poisťovne. Ide o konanie v dávkových veciach v zmysle ustanovenia § 172 ods. 3 písm. a/ zákona.

15.6. V prejednávannej veci je predmetom konania (okrem iných) žalobcom uplatnený nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti za obdobie od 4. apríla 1995 do júna 2015 (pri uznaní invalidity od 4. apríla 1995) následkom pracovného úrazu, ktorý utrpel u už zaniknutého žalovaného 2/ (pôvodne Strojová a traktorová stanica, š.p. v likvidácii, so sídlom v Rovinke) dňa 4. júna 1994.

15.7. Právomoc Sociálnej poisťovne nie je daná (okrem iných nárokov, napr. zvýšenie bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia SSU) na rozhodovanie o nárokoch na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity, na náhradu za stratu na dôchodku a na náhradu nákladov na výživu pozostalých, o ktorých treba rozhodnúť podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 (§ 272 ods. 5, 6 zákona), lebo o týchto nárokoch rozhodoval vždy súd, ako o spore z pracovného vzťahu (§ 7 ods. 1 O.s.p.). Dôsledkom vyššie uvedených skutočností je ďalší záver spočívajúci v tom, že vo veciach nárokov na náhradu škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania uplatnených na súde (a teda aj vzniknutých) do 31. decembra 2003 je daná právomoc súdu.

15.8. Z tejto právomoci je (po zohľadnení § 272 ods. 5, 6 zákona) vyňatý nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a nárok na náhradu nákladov na výživu pozostalých (u oboch nárokov) za obdobie po 31. decembri 2003, lebo tieto nároky sa od 1. januára 2004 zo zákona považujú za úrazovú rentu (§ 272 ods. 3 zákona), o ktorých v súlade s § 172 ods. 2, 3 písm. a/ zákona rozhoduje Sociálna poisťovňa.

15.9. Vychádzajúc z uvedených charakteristických znakov predmetného právneho vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje svoj nárok a z o záverov uvedeného stanoviska občianskoprávneho a správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Cpj 9/2006, dospel najvyšší súd k záveru, že súdy v danom konaní prejednali a rozhodli vec - pokiaľ ide o náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, rozhodovanie o ktorej nepatrí od 1. januára 2004 do právomoci súdu (§ 7 ods. 1, 3 O.s.p.). Posúdenie dôvodnosti tohto nároku nepatrí do právomoci súdu, aj keď nárok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti uplatnený na súde do 31. decembra 2003 naďalej trvá, pretože tento nárok sa v zmysle vyššie uvedeného výkladu od 1. januára 2004 pretransformoval na úrazovú rentu, rozhodovanie o ktorej patrí v zmysle zákona č. 461/2003 Z.z. Sociálnej poisťovni, ktorá

prevzala výplatu plnení vyplývajúcich zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania (§ 272 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z.); o týchto dávkach rozhoduje Sociálna poisťovňa podľa zákona č. 461/2003 Z.z. (§ 179 ods. 1 tohto zákona).

15.10. Keďže na rozhodovanie o vyplatení úrazovej renty počnúc 1. januárom 2004 nie je daná právomoc súdu v zmysle § 7 ods. 1, 3 O.s.p., konanie pred okresným i krajským súdom v predmetnej veci bolo postihnuté vadou (§ 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), pre ktorú bolo potrebné rozsudky súdov oboch inštancií v časti nároku na úrazovú rentu za obdobie od 1. januára 2004 zrušiť, konanie v tejto časti, t. j. v časti o náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti žalobcu od 1. januára 2004, t. j. o úrazovú rentu od 1. januára 2004 zastaviť a postúpiť vec Sociálnej poisťovni ako orgánu, do právomoci ktorého patrí rozhodovanie o tomto nároku (§ 243b ods. 3 O.s.p.).

15.11. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že výslovné uvedenie právomoci súdov pri rozhodovaní o. i. o náhradách za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti (§ 272 ods. 9, 10 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení zák. č. 310/2006 Z.z.) zakotvil zákonodarca opätovne do odseku 11 § 272 (zákonom č. 677/2006 Z.z.) práve z dôvodu (ako novelizovaná obdoba ods. 5, 6 § 272), aby touto (už) jednoznačnou zákonnou úpravou zamedzil vzniku pochybností o tom, ktorý štátny orgán je vecne príslušný na rozhodovanie sporov o týchto nárokoch.

16. Žalovaná 3/ v dovolaní ďalej namieta vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t. j. že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, ktorá podľa jej názoru spočíva v nedostatočnom odôvodnení a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pokiaľ ide o výpočet priemerného zárobku, ktorý sa používa pre výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti.

16.1. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), je nepreskúmateľné.

16.2. Dovolací súd poznamenáva, že už dávnejšia judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť (nedostatok odôvodnenia) rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

16.3. Na záseade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, prijaté na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ S poukazom na citované stanovisko len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

16.4. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 muselo rozhodnutie súdu až na zákonné výnimky (por. napr. § 157 ods. 4 O.s.p. alebo § 219 ods. 2 O.s.p.) obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. musí súd v odôvodnení rozsudku podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozsudku. Súd sa musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť dostatočne vysvetlený s poukazom na všetky rozhodujúce skutkové okolnosti a tiež ich právne posúdenie. Právne závery súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd v odôvodnení rozhodnutia vymedzí po skutkovej stránke predmet konania a následne podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako interpretoval aplikované ustanovenia a prečo pod ne podriadil zistený skutkový stav. V rozhodnutí súdu musí byť jasne a zrozumiteľne vysvetlený myšlienkový postup súdu vo všetkých, pre posúdenie veci významných otázkach. Pri tom, samozrejme, platí, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný, určujúci význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (por. aj viaceré rozhodnutia Ústavného súdu

Slovenskej republiky, napr. sp. zn. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 78/05).

16.5. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné zdôrazniť to, že pri zmene rozhodnutia podľa § 220 O.s.p. (ako tomu bolo aj v danej veci), odvolací súd nahrádza svojím rozhodnutím rozhodnutie súdu prvej inštancie. Jeho zmeňujúce rozhodnutie musí preto obsahovať úplné a výstižné zdôvodnenie, obsahujúce zákonné náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, z ktorých vyvodil skutkové zistenia odlišné od zistení, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a vôbec nie je právne odôvodnené (čo i len v jednom závere), že ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 O.s.p.) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu vecí, ako aj v právnom posúdení veci. Tieto požiadavky však rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutých výrokoch nespĺňa.

16.6. Žalovaná 3/ namietala arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu a absenciu relevantnej skutkovej a právnej argumentácie v napadnutom rozsudku, pokiaľ ide o spôsob výpočtu priemerného zárobku použitého pre výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti za obdobie od 4. apríla 1995 po celú dobu trvania tohto nároku, a to jednak z dôvodu nesprávneho spôsobu valorizácie tohto zárobku ako aj z dôvodu nesprávneho určenia výšky invalidného dôchodku žalobcu, ktorý sa odpočítava od priemerného zárobku. Dovolací súd odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje v tejto časti za nedostatočne odôvodnené a nepresvedčivé z nasledovných dôvodov.

17. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolací súd pri valorizácii priemerného zárobku použitého pre výpočet náhrady za stratu na zárobku vychádzal správne zo zákona č. 320/1993 Z.z., n a vykonanie ktorého boli vydávané v jednotlivých rokoch opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ktoré stanovili výšku percenta a obdobie, za ktoré sa upravuje náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania (t. j. priemerný zárobok rozhodný pre výpočet tejto náhrady) Opatrenie č. 151/1996 Z.z., č. 98/1997 Z.z., č. 125/1999 Z.z., č. 194/2000 Z.z., č. 235/2001 Z.z., č. 340/2002 Z.z., č. 199/2003 Z.z. Napriek tomu, že každý z účastníkov konania uvádzal iný spôsob výpočtu valorizácie priemerného zárobku (čo má nepochybne vplyv na výšku priemerného zárobku), odvolací súd pri výpočte priemerného zárobku postupoval podľa návrhu žalobcu tým spôsobom, že valorizoval vždy už predchádzajúci valorizovaný priemerný zárobok za jednotlivé roky, čo odôvodnil všeobecne iba tým, že „tento postup zodpovedá duchu a účelu zákona a reaguje na zmeny vo vývoji mzdovej úrovne a každoročne sa upravuje na základe údajov Štatistického úradu SR“. Dodal tiež, opäť len všeobecne bez bližšej konkretizácie, že „súdna judikatúra SR ustálila, že v ďalších obdobiach sa má valorizovať nie prvotný priemerný zárobok, ale už valorizovaný zárobok“. Tento jeho názor je nepresvedčivý, ničím nepodložený. Že táto problematika bola riešená v rozhodnutiach najvyššieho súdu dokazujú rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 178/2008, sp. zn. 1 MCdo 12/2006, sp. zn. 2 MCdo 8/2008, ktoré sú v rozpore s názorom odvolacieho súdu (pozri aj prof. JUDr. Helena Barancová, DrSc., Komentár k Zákonníku práce, str. 651, rok vydania 2003).

17.1. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho nezodpovedá náležitostiam v zmysle § 157 O.s.p. ani pokiaľ ide o jeho záver o určení výšky invalidného dôchodku žalobcu, ktorý sa odpočítava od priemerného zárobku žalobcu pre účely výpočtu náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti. Aj v tejto ďalšej zásadnej otázke sa zásadne odlišovali názory účastníkov pri určení výšky relevantného invalidného dôchodku; žalobca vychádzal z názoru, že sa odpočítava od priemerného zárobku invalidný dôchodok, ktorý mu bol priznaný v základnej výške, t. j. 1 984 Sk, žalovaná 3/ zastávala názor, že sa odpočítava invalidný dôchodok aj s jeho zvýšením z 1. AA pracovnú kategóriu podľa predpisov o sociálnom zabezpečení (zákon č. 100/1988 Zb.) vo výške 2 229 Sk. Odvolací súd zaujal stanovisko

zhodné so stanoviskom žalovanej 3/, podľa ktorého od 4. apríla 1995 (t. j. od priznania invalidného dôchodku žalobcovi) do 31. marca 2002 (do účinnosti nového Zákonníka práce zák. č. 311/2001 Z.z.) odpočítaval od priemerného zárobku invalidný dôchodok so zvýšením za 1.AA pracovnú kategóriu, čo odôvodnil iba tým, že nejde o prípad takého zvýšenia, kedy sa neprihliada na zvýšenie v dôsledku zmien vo vývoji mzdovej úrovne, napr. zákonom č. 195/1994 Z.z.

17.2. Vzhľadom na uvedené dovolací súd zastáva názor, že aj v tejto časti, pokiaľ ide o určenie relevantnej výšky invalidného dôchodku, ktorý sa odpočítava od priemerného zárobku použitého pre výpočet náhrady za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti žalobcu, odvolací súd sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s rozdielnymi názormi účastníkov na túto otázku, odôvodnenie jeho rozhodnutia neobsahuje dostatočné a presvedčivé zdôvodnenie jeho názoru s poukazom na aplikáciu a výklad konkrétného právneho predpisu. V tejto súvislosti bolo potrebné zohľadniť a vyporiadať sa s ustanovením § 195 ods. 1 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. účinného do 31. marca 2002, ktoré výslovne uvádzalo, že pri výpočte náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti sa neprihliada na zvýšenie invalidného dôchodku podľa predpisov o sociálnom zabezpečení, ani zárobok zamestnanca, ktorý dosiahol zvýšeným úsilím a tiež s ustanovením § 201 zákona č. 311/2001 Z.z., ktorý v tomto smere priniesol zmeny.

17.3. Odvolací súd nezdôvodnil rozhodnutie v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. aj pokiaľ ide náhradu za stratu na zárobku, keď v celom rozhodnutí neuviedol, či priznaná náhrada straty na zárobku je v brutto alebo netto čiastke (i keď treba pripustiť, že uvedená právna otázka nebola v praxi súdov dlhodobo riešená jednotne). Dovolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 9 So 1/2011, ktoré rieši uvedenú otázku a ktoré je uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 33/2018, ktorého právna veta znie nasledovne: „Náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, ktorá bola vyplácaná k 31. decembru 2003 a považuje sa za úrazovú rentu podľa § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z., sa vypláca v sume, v akej patrila do 31. decembra 2003, za ktorú je potrebné považovať sumu, v akej bola vyplácaná, po zdanení podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004. Nemožno stotožňovať úrazovú rentu, priznanú podľa § 88 a § 89 zákona č. 461/2003 Z.z., ktorá od 1.1.2004 dani z príjmu nepodlieha, a náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, ktorá sa podľa § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. za úrazovú rentu iba považuje, a ktorá dani z príjmu podlieha“.

17.4. So zreteľom na vyššie uvedenú absenciu náležitého odôvodnenia zmeňujúceho výroku rozsudku odvolacieho súdu v časti náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 4. apríla 1995 do 31. decembra 2003 dovolací súd uzatvára, že rozsudok napadnutý dovolaním v tejto časti je nepreskúmateľný. Táto skutočnosť zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (viď R 111/1998 a R 2/2016).

18. Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho, ktorý má viacero výrokov. Žalobca napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu vo výroku I. v zmeňujúcom výroku v bode 3., 4., 5. Prípustnosť dovolania proti nim posudzoval dovolací súd samostatne.

19. Najvyšší súd v ďalšom osobitne skúmal prípustnosť dovolania žalobcu, pokiaľ smeruje proti výroku I. o zastavení konania v časti o zaplatenie 5 016 € po pripustení späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti (z dôvodu zaplatenia uvedenej sumy žalovaným 1/), ako aj prípustnosť a dôvodnosť dovolania proti zmeňujúcemu výroku I. v bode 3., 4., 5. napadnutého rozsudku.

19.1. Dovolanie žalobcu smeruje proti I. výroku napadnutého rozsudku, ktorým odvolací súd pripustil čiastočné späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie sumy 5 016 €, rozsudok súdu prvej inštancie z 27. mája 2010 č. k. 12 C 62/95-341 zrušil a konanie v časti o tejto sume zastavil. Dovolaním je napadnuté rozhodnutie, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania žalobcu bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú prípustnosť dovolania proti uzneseniu. Dovolanie žalobcu nesmeruje proti uzneseniam uvedeným v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

19.2. Dovolanie žalobcu by vzhľadom na vyššie uvedené vyvolalo ním sledovaný procesný účinok iba vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám zmätočnosti uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania vymenované v ustanovení § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania odôvodňuje odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

20. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle tohto

ustanovenia rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení.

20.1. Podľa dovolateľa k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom došlo tým, že odvolací súd pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 5 016 €, v tejto časti zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie v tejto časti zastavil. Uviedol, že vo vzťahu k žalovanému 1/ bol rozsudok súdu prvej inštancie z 27. mája 2010 č. k. 12 C 62/95-341 právoplatný, lebo žalovaný 1/ odvolanie proti nemu nepodal (pozn. dovolacieho súdu - odvolaním napadla rozsudok súdu prvej inštancie len žalovaná 3/), preto odvolací súd nemohol pripustiť v časti o zaplatenie 5 016 € späťvzatie žaloby, zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastaviť.

20.2. Dovolací súd po preskúmaní veci vo výroku I. rozsudku dovolacieho súdu dospel k záveru, že uvedeným rozhodnutím dovolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., preto uvedená vada zmätočnosti nezakladá prípustnosť dovolania žalobcu proti výroku I. napadnutého rozsudku. Aj v prípade, ak by išlo o tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., majúcu za následok nesprávne rozhodnutie, uvedená tzv. iná vada prípustnosť dovolania proti uzneseniu o zastavení konania nezakladá.

20.3. Pokiaľ žalobca tvrdí, že odvolací súd v tejto časti (výrok I. napadnutého rozsudku) založil svoje rozhodnutie na nesprávnej interpretácii alebo aplikácii niektorého ustanovenia zákona, žalobcom vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci ale nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania proti uzneseniu dovolacieho súdu podľa tohto ustanovenia.

20.4. Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku dovolacieho súdu o zastavení konania ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

21. Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal tiež nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu straty na zárobku po skončení práceneschopnosti (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) odvolacím súdom. Vytýkal nesprávny postup pri výpočte priemerného zárobku použitého pre výpočet straty na zárobku, keďže v rozpore s právnymi predpismi nesprávne od valorizovaného priemerného zárobku odpočítaval žalobcovi priznaný invalidný dôchodok v nesprávnej výške, t. j. po jeho zvýšení za 1.AA pracovnú kategóriu podľa predpisov sociálneho zabezpečenia (§ 30 ods. 4, 5, 6 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení). V dôsledku tohto nesprávneho postupu pri výpočte priemerného zárobku, vznikol rozdiel v jeho neprospech pri výpočte straty na zárobku. Za nedostatočné považoval tiež odôvodnenie rozhodnutia v tejto časti.

21.1. Dovolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie v časti úrokov z omeškania priznaných zo súm vyčíslenej náhrady za stratu na zárobku za jednotlivé mesiace počnúc 15. júnom 1995, resp. zo sumy úrazovej renty za jednotlivé mesiace do 15. júna 2015, vyčíslených v tabuľke, ktorá je súčasťou výroku rozsudku, výška ktorých je v rozpore s § 10a nariadenia č. 87/1995 Z.z.

21.2. Podľa dovolateľa sa odvolací súd dopustil pochybenia pri výpočte zročného dlhu (zmeňujúci výrok v bode 5. napadnutého rozsudku spolu s opravným uznesením), ktorý súd vyčíslil v rozpore s § 154 ods. 1 O.s.p. a § 159 ods. 2 O.s.p. Ak odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že dlh v čase vyhlásenia rozsudku, resp. opravného uznesenia predstavoval sumu 42 406,53 €, resp. 45 673,62 € (t. j. po oprave), potom nemohol od tejto sumy odpočítať čiastky uhradené žalobcovi pred rozhodnutím súdu.

22. Pretože danosť súdnej právomoci je jednou z prvoradých procesných podmienok, musí jej splnenie skúmať súd vždy ex offo, v každom štádiu konania a na každom stupni (§ 103 O.s.p.). V rámci tohto prieskumu dovolací súd ustálil, že rozhodnutiami súdov nižších inštancií došlo k vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p., t. j. že oba nižšie sudy rozhodli vo veci, ktorá čiastočne nepatrí do právomoci súdov, t. j. pokiaľ ide o nárok na náhradu za stratu na zárobku po 31. decembri 2003, t. j. o úrazovej rente počnúc 1. januárom 2004, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 461/2003 Z.z. Z tohto dôvodu dovolací súd zrušil rozsudok dovolacieho súdu vo výroku I. bod 3. v časti náhrady za stratu na zárobku, resp. od 1. januára 2004 úrazovej renty spolu s opravným uznesením dovolacieho súdu do 15. júna 2015 spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu, konanie v tejto časti zastavil a po právoplatnosti tohto uznesenia vec postúpi na ďalšie konanie Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta č. 8.

23. V ostatnej napadnutej časti (t. j. vo výroku I. v bodoch 3., 4., 5.) zrušil rozsudok dovolacieho súdu v spojení s opravným uznesením z dôvodu tzv. inej vady konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.,

ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a spočíva v napadnutých výrokoch v nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Nedostatočne vysvetlené odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu vedie v dovolacom konaní k záveru, že napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom došlo k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Z uvedeného dôvodu dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 CSP).

24. Pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia, dovolací súd nemohol pristúpiť k prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu v napadnutých výrokoch (odsek II., body 3., 4., 5.) z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, t. j. pokiaľ ide o výšku úrokov z omeškania a tiež o výšku zročného dlhu.

25. Žalobca v dovolaní ďalej namietal, že odvolací súd nerozhodol o celom uplatnenom nároku, pretože po poslednej úprave žalobného petitu v roku 2012 okrem iných nárokov žiadal priznať náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti aj do budúcnosti, t. j. okrem zročnej sumy k 31. marcu 2013 vo výške 34 893,62 € a od 1. apríla 2012 uhrádzať stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti úrazovú rentu vo výške 232,66 € mesačne a ďalej túto sumu upravovať o sumu zvýšenia dôchodkových dávok podľa príslušných právnych predpisov. Odvolací súd mu priznal úrazovú rentu v nižšej sume ako žiadal, pričom vo zvyšku nárok nezamietol a nezamietol nárok ani pokiaľ ide o priznanie úrazovej renty ako opakujúcej sa dávky, ktorá sa stane zročnou v budúcnosti a nerozhodol ani o zvyšku uplatnených úrokov z omeškania. Žalobca tvrdí, že mu bola uvedeným postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), keď odvolací súd nerozhodol o vyššie uvedených nárokoch v celom uplatnenom rozsahu, teda keď žalobu vo zvyšku nezamietol. Dovolenie súd považuje túto námietku za neopodstatnenú.

25.1. Podľa názoru dovolacieho súdu právna úprava vylučuje možnosť napadnúť opravným prostriedkom to, že súd nerozhodol o niektorej časti predmetu konania, teda „nevydanie“ príslušného rozhodnutia vo výroku rozsudku. Už pojmovo nemožno podať opravný prostriedok proti výroku, ktorý nebol vydaný. Neexistujúci výrok rozhodnutia odvolacieho súdu predmetom dovolacieho prieskumu byť nemôže a dovolanie iba proti dôvodom rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 423 CSP (predtým § 236 ods. 2 O.s.p.) nie je prípustné. Z dovolacieho prieskumu v prejednávannej veci vyplynulo, že odvolací súd vo zvyšku uplatnené nároky nezamietol, preto týmto postupom nedošlo ani k vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

26. Len pre úplnosť v tejto súvislosti dovolací súd zároveň poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo 7. septembra 2015 sp. zn. 25 Co 384/2014 (č. 1. 692 spisu), ktorým odvolací súd zamietol návrh žalobcu na vydanie doplniaceho rozsudku z 5. augusta 2015 (t. j. rozsudku napadnutého dovolaním v preskúmvanej veci) a aj návrh žalobcu na vydanie (ďalšieho) opravného uznesenia z 5. augusta 2015 a 10. augusta 2015. Podaním z 5. augusta 2015 žalobca žiadal vydať doplniace rozhodnutie podľa § 166 O.s.p. a vydať aj ďalšie opravné uznesenie. Návrh odôvodnil tým, že odvolací súd, ktorý zmenil rozsudok súdu prvej inštancie voči žalovanej 3/ a túto zaviazal na zaplatenie súm uvedených v rozsudku, ktoré sa nezhodujú s výškou nárokov uplatnených žalobcom, pričom odvolací súd o zvyšku uplatnených nárokov nerozhodol, teda vo zvyšku žalobu nezamietol. Namietal tiež, že súd nerozhodol o náhrade za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti - úrazovej rente do budúcnosti, t. j. od 1. júna 2015 (ďalej po rozhodnutí odvolacieho súdu). Žiadal vydať tiež opravné uznesenie z dôvodu, že v rozhodnutí - pri vyčíslení zročného dlhu aj po vydaní prvého opravného uznesenia došlo k sčítacej chybe, sumy už opravené vydaným opravným uznesením nezodpovedajú sume uvedenej vo výroku vo výške 37 194,57 €. Ďalším podaním doručeným súdu 7. augusta 2015 sa domáhal vydania ďalšieho opravného uznesenia, nakoľko odvolací súd v rozsudku zo 17. júna 2015 neuviedol, že prisúdené úroky z omeškania sú ročnými úrokmi z omeškania. Krajský súd po preskúmaní návrhov žalobcu a rozhodnutí vydaných dňa 17. júna 2015 a to rozsudku a opravného uznesenia dospel k záveru, že návrhy žalobcu na vydanie doplniaceho rozsudku a vydanie opravného uznesenia nie sú opodstatnené z dôvodov, ktoré podrobne uviedol v odôvodnení rozhodnutia.

27. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

28. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.